

Lidopisné příspěvky. (Podává A. Šebestová.) Na vekslí. - Že přej ste dali Katušu do Němec. (Blízkých osad německých). - Ná tož. (Ano). Ale se jí tam nelíbí, furt pše enom dom, enom dom. Přečtú si toť psaní jak lítostivě: nám pše: »Můj tatíncčku dobrej, moja maminečko zlatá! Dřívě, než-li počnu psáti, musím křesťanské pozdravení dáti. Pochválen buď Ježíš Kristus. Můj tatínečku milěj, moja maminečko zlatá! ncnchávcjte mně tady. Račí budu doma pečený herteple jest, než abych byla v Němcách. Jc mně velice teskno po vás po všechkých, aji po mojich kamnarádkách, tak prosím vás pro Boha maminečko zlatá, nech dojedú tatínek pro mě, dyť snád' se pláčem potrhám, dyť už mám tak důlky pod očima. Co sem sem dojela, plaču bez přestání a snád' litost'ú umřu tadyk.

Let' psaníčko let', přes rozmarýnovej les, přes hořeckej kostelíček mojim rodičům mílým na stoliček.

Vaše věrná dcera Katčina.

Pulbír (Holič). - Kde ste byli stryčku?

- Ná toť u hospodáře. Už sú chudák na odchodě, ležijú tam jak I,azar. Došil pro mě pacholek. abych jich šel opulbírovat, ale dušičko nemohl sem. Já su tuze měkkěj nátury, tak na svatbu, lebo na úvodky, to idu rád, ale k nemocným, lebo na pohřeb to mě neuzije. Stydím se, že bečím hned' jak stará baba. Jak sem se toho hospodáře břitvú enom dotkl, talk se bolestně zaškňúřili a ně hned' slza hrnuli. Ale jářku, hospodyň, netrapme jich, šak Kristus Pán uměl aji s fúsama, nech umřú taky tak. Co to bylo za člověka, takový zdraví, takovej rozum, bohatství, mohli byt první v ubci a co tá gořala z nich udělala, v tak mladým věku musijú ze světa. No ale jak by ne! Trináct rokú že hlta vody nevyplili, v noci tři aji štyry litry vina zmohli, čepák s vincem ve dně v noci pod lavků. No a jak se. spustili s tú gořalkú. šlo to s něma hupačky (rychle) ke konci.

V Čejkovicích: - Pěkně vítám k nám. Co tady sháňajú?

Starý žbánky a taličky tetičko, tak co bývaly za policú.

- Och tadyk už toho není, než na Terzovč, lebo na Čejči by spíš něco našli. Byli sme s mojim na Čejči ve mlýně, zašel si taky

do hospody, jářku co budu čekat než on se z vendu k nekerym lidom – šak sú to taky lidi, bár sú enom Slováci a tož vám tcho měli plnú policu.

Na Čejči. Chlapci, házeli prý ste po li-dech, jak tuto vezli uhli.

A dyt to byli enom hanáci.

Starobylé náhrobní kameny na Boskovsku. Popisuje Frant. Lípka. Dodatek^o). S v i t á v k a . Řadu památných náhrobků šlechtických rodin ukončuji popisem starého kamene před kostelem Svitavským. Nynější kostel ve Svitávce na místě starého, věkem už sešlého, zbudovaný po r. 1703., nechová ve svých zdech arci starých náhrobníků, pouze do zevnější jeho zdi vsazený jsou 3 desky kamenné s nápisy vzpomínajícími duchovních správců kostela z týchž dob. Za to ve zdi zrušeného hřbitova kolcem kostela se uchoval blíže bráně proti hlavnímu vchodu do kostela jeden starožitný náhrobní kámen, zajímavý celkovým uspořádáním, ale na dobro spustošený, protože ležel na dlažbě kostelní (prý) za hlavním oltářem a na nynějším místě utrpěl tolik vlivem počasí, že drobná jeho výzdoba úplně vzala za své. To platí zejména o nejvíce cenné a nejvýznamnější části každého podobného náhrobku, o nápisu na něm poznamenaném. Ztěžší lze čísti na počátku: *Сѣтъѣ Рѣниѣ 1560*, v druhé řádce *У Пѣ* a sotva některou literu, třetí řádka schází, na čtvrté pak *Сѣтъѣ Рѣниѣ* *У Пѣ* zakončení nápisu bylo na pulkruhové pásece nade znakem ve středním poli, z toho čísti možno pouze *У Пѣ*. Na přílbě s obvyklými pokrývadly z obou stran tvoří klenot račí klepeta. Kámen má 0'92 m šířky a (nyní) asi tolik též výšky, zdali sahá hlouběji do země, dalo by se odkopáním hlíny zjistiti. Mezi lidem žije však tradice, dle níž tento kámen postaven do kostela Svitavského na památku jedné hraběnky za to, že věnovala kostelu rozsáhlý les Kříby (nad Míchovem). Pověst tu znamenal též Volný ve své »Topografii^{**}) a ze skoupých historických zpráv o Míchově ví se jenom že tam stávala tvz a sezenim na ni byla Doroťa Kříbanová (?), která vzpomenutým darem kostel obmyslila.

*) Viz tohoto časopisu číslo 69. 72

**) Díl V., str 709 - 711